

᾽Ω, δὲ χωρεῖ καμιά ἀμφισβήτηση, ποιητὲς εἴμαστ' ἐμεῖς μὲ κυματίζουσα τὴν κόμη — ἔμβλημα ἄρχαῖο καλλιτεχνῶν — καὶ χτυπητὲς μάθαμε φράσεις γ' ἀραδιάζουμε κι ἀκόμη

Μιά εὐαισθησία μᾶς συνοδεύει ὑστερική, ποὺ μᾶς πικραίνει ἕνα χλωμό, σθησιμένο φύλλο, μακριὰ ἕνα σύγγερο μαβί. Χιματρικὴ τὴ ζωή μᾶς λέμε καὶ δὲν ἔχουμ' ἕνα φίλο.

Μένουμε πάντα σιωπηλοὶ καὶ μοναχοί, ὁμως περήφανα στὰ δάθη μᾶς κρατοῦμε τὸ μυστικὸ μᾶς θησαυρὸ, κι ὅταν ἤχει ἡ βραδινὴ καμπάνα ἀνήσυχια σκιρτοῦμε.

Θεωροῦμε ἀνίδεους, ἀνάξιους κ' εὐτελεῖς γύρω μᾶς ὄλους, κι ἀπαξιοῦμε μιὰ ματιά μᾶς σ' αὐτοὺς νὰ ρίξουμε, κ' ἡ νέα ξανὰ σελὶς τὴν θρῆνο δέχεται τοῦ ἀνούσιου ἔρωτά μᾶς.

Ἄντασάμε κάθε μέρα τὰ παλιὰ χλιοειπωμένα αἰσθηματὰ μᾶς· ἐξηγοῦμε τὸ τάλαντό μᾶς: «κελαῖδοῦμε σὰν πουλιά»· τὴν ἀσχαλία μᾶς τόσ' ὥρατα δικαιολογοῦμε.

Γιὰ μᾶς ὁ κόσμος ὄλος μόνο εἴμαστ' ἐμεῖς, καὶ τυλιγόμεστε, μαγδύα μᾶς, ἕναν τοῖχο. Μ' ἐπαρση ἐκφράζουμε τὰ πάθη τῆς στιγμῆς σ' ἕναν — μὲ δίχως χασμωδίες — μουσικὸ στίχο.

Γύρω μᾶς κι ἄλλοι κι ἄν πονοῦν κι ἄν δυστυχοῦν, κι ἄν τοὺς λυγίζει, ἄν τοὺς φλογίζει ἡ ἀδικία, — ὦ, τέτοια θέματα πεζὰ γ' ἀνησυχοῦν τοὺς ἀστρικούς μᾶς στοχασμούς, εἶναι δικαία.

Α Ρ Ν Η Τ Η Σ

Ἡ πῆση μ' ἐκπωμάτισε στὸν ἀέρα — σάπιο φελλὸ — κ' ἀίωροῦμαι στὸ κενό· σὲς κόρες τῶν ματιῶν μου ἡ γήϊνη σφαίρα μέγα μὴδὲν διαγράφει σκοτεινὸ.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κρυσταλλώθη ἡ θλίψη, ἡ νοσταλγία σὲ συχασιά· ἡ περιφρόνησή μου κορυφώθη καὶ τὴν πετὼ στὸ σῆμα — μιὰ φτυσιά.

Τὴν ἄρνηση γιὰ μόνη θέση πῆρα κ' ἐκφραση στὴ μορφῇ μου ἑριστική: τὴ μούγτζα, καὶ κραδαίνοντας τὴ Δύρα ἐκδίκηση σκορπῶ τὴ μουσική.

Δύσπιστο μάτι σ' εἶ, τι γύρω ἀνθίζει — ὁ πόνος μου τοῦ κόσμου ὄλου σκεπή· φίδι κι ἄν φιλικὸ χέρι μ' ἀγγίζει καὶ ἐρίσκω καταφύγιο τὴ σιωπῇ.

Στὸ φτερωτό μου Πήγασο καδάλλα, χόπ, χόπ, στὸν οὐρανὸ μὲ θῆμα ἀδρό, καὶ ρίχνοντας βροντές, λόγια μεγάλα, στὴν ἴδια μου κατάπτωση ἀντιδρῶ.